

ikke rette nogen Bebreidelse imod. Vi have set Oppositioner stille sig saaledes i andre Lande, at de have sagt: „Vi ere i Mindretal, men det bryde vi os ikke om, vi hævde vort Standpunkt, vi stemme stadig mod Regjeringen; der kommer nok en Leilighed, hvor vore Stemmer gjøre Udslaget, og hvor der maaske bliver Et og Andet at gjøre.“ Saaledes optraadte den franske Opposition mod det napoleoniske Regimente, den stemte imod og hævdede sit Standpunkt, og tilsidst kom Leiligheden for den. Men der er ikke det Mindste af denne Mindretallets klare Jøren Flag i det ærede Medlems Politik. Det, jeg omtalte, var en saadan Tønen Flag, men den fjender det ærede Medlems Politik Intet til. Det ærede Medlem har kun een Gang tonet Flag, nemlig da Ingen ønskede at tage fat i Flaget, da Ingen brød sig derom. Da det ærede Medlem nu i Efteraaret atter kom herind, havde der været god Leilighed for ham til at sige til os: Der kunne I se: at I have været maadeholdne, har endnu ikke ført til Noget, og kommer da Kampen igjen, staa jeg paa Eders Side i den. Thi huff paa, at Konflikten kan komme igjen, og kommer Konflikten, har jeg sagt, at jeg vil hævde Folkets Ret (Afbrydelse af Berg). Det har jeg sagt. (Berg: Ja, hvad betyder det?). Det betyder dog noget Mere, end hvad det ærede Medlem siger. Jeg siger altsaa, jeg vilde finde det selvstændigt i sin Orden, om det ærede Medlem sagde: Vor Stilling er stadig den samme. Vi hævde, hvad vi anse for rigtigt, vi stemme imod Regjeringen, og naar det skulde vise sig, at Konflikten kommer igjen — hvad det ærede Medlem haaber, men vi haabe ikke vil ske — saa skulle De se, at vi staa paa det gamle faste Standpunkt som Regjeringens Modstandere, og vi skulle da sørge for, at Folket gaar sammen for at hævde sin Ret. Saaledes har det ærede Medlem før udtalt sig her i Thinget. Men nu, da han kommer herind igjen, fører han et helt andet Sprog. Nu, da der atter er en Mulighed for det ærede Medlem for ved at slutte sig til os maaske at kunne fremkalde en saadan kraftigere Politik — thi det er klart, at med nogle og Fyrerthve er et Parti ikke i Stand til at føre en saa kraftig Politik som med nogle og Halsofferds — nu, da Sessionen begynder igjen, og der atter viser sig en Leilighed for det ærede Medlem til at indtage en Stilling, der kan faae praktiske Følger i Kampen for Grundloven og mod Reaktionen, nu ser man til sin store Forbauselse, at det ærede Medlem atter er borte; nu indtager han atter Stillingen fra den 7de November. Det er et ganske mærkeligt Tilfælde, at hver Gang det ærede Medlems saakaldte Radikalisme kan faae praktiske Konsekvenser, er han ikke til at opdage, saa er han uhyre fredommelig og har kun venlige Ord til Ministrene og til alle Sider — undtagen til os; men saasnart Radikalismen er upraktisk, saa

kommer han frem. Jeg siger derfor: Denne Politik har jeg slet ikke omtalt; det er en Politik, som jeg overlader det ærede Medlem at følge, men som det ærede Medlem vil kunne forstaa, at jeg ikke har den mindste Interesse af at omtale, den er ganske fareløs. Den kan i det Højeste gjøre Skade og gjøre Fortrød, fordi den kan medføre, at maaske den sag, som vi dog Alle burde ønske og haabe for Alvor fremmet, kan tabes; men at den skulde medføre nogenfømhelst Fare for Landets Fred og Ro, er der, det vil det ærede Medlem indrømme, ingen Grund til at frygte. Der er intetsomhelst Færligt ved den. Det var derfor ganske rigtigt, naar det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) betegnede det ærede Medlems Politik som uegte Radikalisme. Jeg skulde heller ikke omtale denne Politik nu, dersom den ikke havde den Ulempe, at den medfører i Diskussionen og Debatten Virkninger, som ikke ere heldige. Den kommer undertiden til at bringe sine Dyrkere eller sig selv i et Forhold til Sandheden, som ikke er godt for Diskussionen her. Det er ganske naturligt, da denne Politik mangler først og fremmest — det vil det ærede Medlem selv indrømme mig — virkelig Alvor. Jeg siger ikke, at det ærede Medlem mangler denne Kvalifikation — paa ingen Maade —, men en saadan Politik af pletteret Radikalisme, mangler Alvor, den gjør Alt pletteret og kommer let til at staa i et skjævt Forhold til det Virkelige. Det er nu ogsaa ifet adskillige Gange under Debatten her, og jeg tror, at jeg er nødt til at fremdrage disse Punkter, fordi jeg ikke saaledes volig kan lade dem passere, da de maaske ellers kunde være nyttige i andre Formaal, naar de komme paa Tryk i Tidenden og i andre Blade. Det ærede Medlem har saaledes gjentagne Gange talt om vort Ministerium; han har kaldt det nuværende Ministerium vort Ministerium. Han har talt om Alliancer, skjøndt det ærede Medlem har vor utvetydige Erklæring for, at der ingen Alliance er, og skjøndt det har vist sig under den samme Debat, at hvis der ellers var nogen Udfigt til Alliance, var det meget naturligere, at det ærede Medlem og det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille) forliges (Wille: Hør!) og kom til at alliere sig; thi de staa Begge paa samme Grundlag, nemlig at forhandle saa Meget som muligt og faae saa Meget gennemført som muligt. Altsaa kunne de maaske blive enige. Naar det ærede Medlem nu ved, at en Alliance faktisk ikke bestaar, skulde han dog ikke have nævnt det. Det ærede Medlem taler om Flertallet og nævner mig som Ordfører for dette Flertal, skjøndt jeg udtrykkelig har nævnt mig som Ordfører for det forenede Benstre. Jeg synes derfor, at, naar han nævner mig som Ordfører for et Flertal, er det at komme ind paa en Maade at polemisere paa, som ganske vist neppe er heldig. Men det bliver ikke derved. Jeg skal ikke dvæle ved de mindre